

Onze spelen in winter en zomer

Maria Viola

bron

Maria Viola, *Onze spelen in winter en zomer*. B. Jacobs, Groningen ca. 1895

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/viol001onze01_01/colofon.php

© 2010 dbnl / erven Maria Viola

Wintervermaak.

De winter in aantocht! - O, heerlijke tijd!
Reeds lang lacht hij vroolijk ons tegen,
Nu eind'lijk, daar ligt dan van sneeuw een tapijt,
Wit, glinstrend op velden en wegen.
Met ijs overdekt zijn de vijvers en beek,
Geen water meer zichtbaar in heel deze streek.

We stoppen nu spoedig ons warmpjes er in,
Met mantels en mutsen en dassen,
En wie ook de warmte der kachel beminn'
't Zou Hollandsche jongens niet passen.
Neen, sleden en schaatsen, dat is onze aard,
[E]n daar[om] vooruit maar, in vliegende vaart!

Het Afneemspel.

Maar hebben ze lang zoo gespeeld en gestoeid,
 Dan zijn ze op 't laatst toch een weinig vermoeid,
 En zoeken wat rust op de bank voor de deur,
 Waar 't zonnetje schijnt met zoo vroolijken fleur,
 Maar pas zetten zij zich tot rusten er neer,
 Of bedenken al vast een nieuw spelletje weer.

't Is neefje Johan, die hun 't afneemspel leert,
 Maar pas nu goed op, anders doet ge 't verkeerd,
 Een klein stukje touw in den zak, ziet ge wel?
 Daarmee is men klaar voor dit aardige spel,
 Dat telkens weer nieuwe figuren ons biedt
 Zoo duidelijk en klaar, dat men 't dadelijk ziet.
 Wieg, pijlkoker, schaakbord, ja wat al niet meer,
 Maar Lodewijk, pas nu goed op, jongeheer!
 Want heb je in 't touw maar één misgreep gedaan,
 Dan moeten we weder van voren af aan;
 Maar, Bruno, wat trek je een onnoozel gezicht,
 Jij hoeft het niet leeren, doe je oogen maar dicht.

En eerst als de zon reeds is ondergegaan,
 Beginnen we huiswaarts te snellen.
 Dan vallen we 't eerst op de boterhammen aan,
 En hebben zeer veel te vertellen.
 Elk heeft dan wat nieuws, van de kinderschaar,
 En Moederlief luistert aandachtig er naar.
 Maar eerst komt er nog een sneeuwballengevecht;
 De ballen, ze vliegen, ze vallen, ze raken,
 De sneeuw blijft aan mutsen en jassen gehecht,
 Nooit kan men zich beter vermaken.
 De sneeuwpop, die laten we heden met rust
 Want daarvoor gevoelen wel morgen we lust.

Komt, jongens, nu ons naar den vijver gespoed,
 Probeerden, w'op schaatsen te rijden,
 Maar trots al die sneeuw gaat het waarlijk al goed,
 Wie heeft nu van kou nog te lijden?
 Kom Annetje, gauw in de slede, mijn kind,
 We zullen je rijden zoo vlug als de wind.

Op 't laatst gaat zij zelf ons, wat ieder graag mag,
 Van reuzen en dwergen verhalen,
 Dat is een mooi slot van den heerlijken dag,
 Een dag, niet met goud te betalen;
 Maar wellicht, wie weet! sneeuwt het morgen ook nog
 O, wat is die winter een heerlijkheid toch!

Maar 't prettigste feest brengt December ons aan
 Een feestdag zoo heerlijk in waarde,
 Dan schittert de kerstboom met lichtjes belân,
 Die spreekt ons van vrede op aarde.

Weet je wat 'k geloof, dat het allerprettigste is? of Arme piet.

Het was een heerlijk mooie zomeravond, we speelden met Caro, den hond en met de lieve kleine katjes, en vergaten daarbij niet onze tollen lustig te laten brommen. Daar kwam opeens Piet, de man, die ons altijd boschbessen verkoopt, om den hoek. Deze keer had hij, omdat de tijd van de aardbeien en frambozen reeds voorbij was, prachtige eetbare paddestoelen in zijn mand. Wat heerlijk, misschien kocht moeder ze hem wel af, want voor ons allen is dat een groote lekkernij! Maar wat was dat?

Piet zag er nog bleeker en bedroefder uit, dan gewoonlijk, en het scheen ook wel dat hij nog magerder geworden was. Hij was reeds sedert lang ziekelijk en hoestte heel erg, daarom had de dokter hem ook aangeraden zijn werk in de fabriek op te geven en liever buiten in de frissche boschlucht bessen en paddestoelen en geneeskundige kruiden te plukken, en die dan later te verkoopen.

Daarmee verdient hij 's zomers evenveel als vroeger met het weven in de fabriek, dat heeft hij zelf aan moeder verteld. Maar des winters is het een moeilijke tijd voor hem, want met het matten vlechten, kan hij, al werkt hij nog zoo vlijtig, heel weinig verdienen.

Onze lieve moeder koopt altijd zoo veel mogelijk van hem, als hij bij ons komt. - We vroegen hem, waarom hij er zoo treurig uitzag? Toen vertelde hij dat zijne vrouw reeds de heele week ziek lag en het bed niet mocht verlaten. Zij wascht en naait voor de menschen in het dorp, en het geld, dat zij daarmee verdient is wel zeer noodig, voor de kleine familie, want vader, moeder en twee kindertjes konden zelfs niet met de grootste zuinigheid leven van wat Piet met zijne bessen en paddestoelen verdiende.

Het was dus heel erg, dat de arme vrouw ziek was en geen soep voor haar man en kindertjes kon koken.

Nu weldra de lente haar intocht weer doet,
 Wordt 't hoepelspel ook weer met vreugde begroet
 We houden dan, heusch, ook een wedstrijd in 't klein,
 Wie zou wel het vlugst in het hoepelen zijn?
 Kijk nu eens dat sluwe gezicht van Johan,
 Alsof hij alleen maar den prijs winnen kan.
 Maar Lodewijk is ook zoo vlug als een haas,
 Verheug je daarom niet te gauw, kleine baas! -

Daarna wordt het balspel op touw gezet,
 Zoo hebben we daag'lijks een andere pret.

binnenkant achterplat

We brachten Piet in de keuken, waar moeder juist bezig was voor het avondeten te zorgen. Moeder liet eerst Piet uitrusten, want hij was vermoeid en kocht hem toen al zijne paddestoelen af, waarvoor moedertje hem twee blanken guldens in de hand stopte, dat was juist het dubbele van wat hij er voor verlangd had.

Toen gaf ze hem een heerlijk bord warme soep en een stuk brood met worst, en toen moest Piet moeder nog eens alles vertellen, wat wij haar reeds verteld hadden. Terwijl Piet zijn soep opat, wenkte moeder Anna in de provisiekamer, waar ze ook Piets leege mand had gezet en Anna moest haar toen helpen met allerlei goede zaken voor de huishouding als meel, vet, eieren, gort, rijst een stuk spek en een heel groot brood in te pakken. De korf werd op het laatst zoo zwaar, dat Anna die niet meer dragen kon, maar moeder droeg dien zelf in de keuken en reikte die aan den armen man. Piet weende haast van vreugde en wist niet hoe hij zijn dankbaarheid zou uiten.

Ten slotte gaf moedertje hem nog een goed geneesmiddel voor zijne zieke vrouw en wenschte hem beterschap met hare ziekte.

Recht dankbaar en met een vroolijker gezicht dan hij gekomen was, ging hij heen, maar toch hard loopen kon hij niet, want de korf was geducht zwaar.

‘Weet je wat’, riep Lodewijk, ‘ik haal onze sportkar en zet de korf daarop, dan behoeft Piet die zware mand niet te dragen.’ Zoo gezegd, zoo gedaan.

Wij klaptten in de handen over dit goede voorstel en moeder gaf ons verlof Piet een eindje naar huis te brengen en beloofde met het avondeten op ons te wachten. Zoo haastten we ons, wat we konden om Piet met onze sportkar in te halen, dat was ook spoedig gedaan, en vlug zetten we den zwaren korf daarop.

Tot aan de linde mochten we Piet brengen, had moeder gezegd, dat was een heel eind en dan was Piet niet meer zoo ver van zijn huisje, wat was hij blij met onze hulp en hoe warm dankte hij ons daarvoor.

De man scheen reeds toen we zeer gelukkig thuiskwamen, gelukkig, omdat we iemand een dienst hadden kunnen bewijzen en ik geloof dat dit wel het allerprettigst is, wat men kan doen, denk jij dat ook niet?